

[Gert Petersen]

diskuteres i dag, men det er skridt henimod den, og så kan vi være uenige om, hvor store eller små de skridt er.

Pointen i mit svar til hr. Kent Kirk er, at der faktisk er kræfter i EF, som har ønsket i denne sammenhæng – det er derfor, det er kommet til hele dette forløb med Milanomøder osv. – at forvandle EF til en egentlig union. Sådanne kræfter har der været, og de er der stadig væk; det kan hr. Kent Kirk ikke benægte.

Det, vi er bange for, er, at Danmark kommer disse kræfter for meget i møde i den konkrete sag – appetitten vokser som bekendt, mens man spiser – og selv om det ikke er så forfærdelig meget, der bliver serveret for disse unionskræfter i denne omgang, kan det være nok til, at deres appetit vokser yderligere, og at presset på Danmark bliver yderligere forstærket. Derfor bør Danmark sige nej her og nu.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg har da lyst til at blande mig en lille smule i den meningsudveksling, der just foregik.

Det er ubestridelig rigtigt, som hr. Gert Petersen siger, at der er kræfter i Europa, endda stærke kræfter og mange, der ønsker, at det europæiske samarbejde inden for EF skal udvikle sig til en europæisk union. Det er helt ubestrideligt. Det er ikke så forfærdelig længe siden, EF-Parlamentet vedtog Spinelliplanen, så vidt jeg ved. Et flertal af europæiske parlamentarikere vedtog en meget vidtgående traktat eller plan for det europæiske samarbejde med fælleseuropæiske regeringer, og hvad ved jeg. Jo, det er der!

Det, der også har været karakteristisk for denne diskussion, er, at regeringerne, når det kom til stykket, er vejet tilbage for de meget vildtflývende konstruktioner. Det har været karakteristisk, at når det kom til stykket, til det praktiske, så har landenes regeringer været betænkelige ved at gå så vidt som de højtflývende planer.

Hr. Tørnæs sagde noget om, at vi ikke skulle være et fodnoteland inden for EF. Jeg synes, der er noget, hr. Tørnæs misforstår. Hvis vi nu ser på selve EF-traktaten, så er der ikke tale om, at et land, der modsætter sig beslutninger, er et fodnoteland. Ja men det er rettigheder og muligheder, vi har i sel-

ve traktaten. Det er just det, der også giver beskyttelse for et land som Danmark. Det er ikke en fodnote. Det er at udnytte sine rettigheder og sine muligheder i henhold til den traktat, vi har skrevet under på, og som de andre har skrevet under på. Det har ikke noget med fodnoter at gøre.

Hvis vi ser på EPS-samarbejdet: ja men hvad er EPS? Det har heller ikke noget med fodnoter at gøre. Det europæiske politiske samarbejde bygger på, at landene konsulterer hinanden. Hvis de kan blive enige, så er det godt, kan de ikke, ja, så er de ikke enige. Det har heller ikke noget med fodnoter at gøre. Hele samarbejdet er bygget på, at man skal være enig om bestemte beslutninger, henstillinger, eller hvad det nu kan være. Så ordet fodnote i denne sammenhæng synes jeg er malplaceret.

Den debat, vi fører her i aften, finder sted midt i regeringskonferencens forløb. Der resterer i det mindste ét møde mellem udenrigsministrene i december, hvor EF-Parlamentets rolle skal diskuteres. Det er altså en form for midtvejsdebat, en status på et ufærdigt grundlag, fordi forhandlingerne ikke er tilendebragt, og fordi det også helt klart ligger sådan, at to lande, Danmark og Italien, ikke har kunnet tilslutte sig det forhandlingsresultat, der forelå.

Af de udestående spørgsmål vil jeg først hæfte mig ved de forslag, der foreligger om EF-Parlamentets beføjelser.

Formandskabet har stillet et forslag. Forslaget er uklart. Det er uklart, hvilken rækkevidde dette forslag havde, hvis det blev gennemført. Under alle omstændigheder tror jeg ikke, det er særlig uklart, at forslaget fra formandskabet vil være uhyre besværligt, at det som fremhævet af flere ordførere ikke vil lette beslutningsgangen, men gøre den mere besværlig.

Det, vi ved om forslaget, er imidlertid tilstrækkeligt til, at jeg kan sige på det radikale venstres vegne, at dette forslag ikke er et tilstrækkeligt godt forslag. Det er for uklart, og det er, så vidt jeg kan gennemskue det, for vidtgående, for åbent for fortolkninger. Vi ville ikke kunne anbefale, at Danmark tilsluttede sig de foreliggende tekster på det grundlag.

Det vigtigste på statschefsmødet var, at man nåede frem til nogle tekster, nogle tekstudkast, bør man vel sige, vedrørende det in-